

BEKNOPT CURRICULUM VITAE

Simen de Jong (*Wanswerd 1942), opgeleid tot onderwijskundige en psycholoog, was als Kabouter de Minister van O, O en O (onderwijs, opvoeding en oppositie) in de Oranje Vrijstaat (1970-74) en naast actievoerder gemeenteraadslid van Amsterdam. Hij werkte bij het JAC (Jongeren Advies Centrum), deed onderzoek voor het Ministerie van C.R.M. en was o.a. coördinator van het Nederlandse vluchtelingenwerk. Hij debuteerde in 2001 met de parabel *Een geur van verlangen*, uit onvrede met het koninklijk huwelijk toen.

Hij schreef al wel gelegenheidsverzen, in 2017 gebundeld als *Prikgoed*. Er volgden verhalen en romans, met name in het Fries onder pseudoniem **Simen Oetie**, hij kreeg er ettelijke prijzen voor, zoals de Rely Jorritsma Prijs (2009, 2012 en 2014). Zijn eerste roman *De lêste halte* (2005) kreeg als *De laatste halte* (2016) ook in het Nederlands veel waardering.

In *Twee* (2010) beschrijft hij met de filmer en regisseur **Klaas Rusticus** hun jeugdvriendschap.

In het kader van de grote Alma-Tadema - tentoonstelling in het Fries Museum publiceerde De Jong in 2016 *Verslag van een fascinatie, Alma-Tadema, vader en dochter, schilder en schrijfter*. In 2018 volgde de drietalige bloemlezing met werk van dochter Laurence: *In stjer leafhawwe - Een ster liefhebber - To love a star*.

Een aantal reisavonturen bundelde De Jong in *Onderweg in 12 reisverhalen* (Bussum 2019).

In de publicatie *Lentes Liefdesvrucht* verwoordt hij, ook in Engelse versie, poëtisch de romance met een ware, maar moeilijk bereikbare geliefde.

Simen de Jong

Lentes Liefdesvrucht

Litanie van verlangen

Bussum

Gooibergpers

november 2020

ISBN 978.90.72184.83.2

TEN GELEIDE

Aanvankelijk telde LENTES LIEFDESVRUCHT meer dan 63000 woorden. Naderhand heb ik deze weeklacht van verlangen ontdaan van verwijzingen naar waarachtige voorvallen. De lezer kent deze immers zelf uit eigen ervaringen van vervoering en ontuchtering.

Op aanraden van Anton Oskamp, redacteur van tientallen boeken en oprichter van schrijversschool Script⁺, zijn meer dan 50000 woorden geschrapt. Zo resteren gevoelens zonder dat het verhaal, de geschiedenis erachter, wordt verteld.

Toch sluimert deze impliciet in de beschrijving: de lezer wordt langs een liefdesweg meegezogen naar het zwarte gat van een ongewenst einde.

Anton Oskamp, liefhebber en verzamelaar van deze aparte niche in schrijversland, heeft 'met steelse pret' de oorspronkelijke tekst gelezen en kritisch begeleid, maar maakt de gedrukte vorm niet meer mee. Hij overleed in 2019.

LENTES LIEFDESVRUCHT is ontleend aan bijna 300 beschreven (en bewaarde) ansichtkaarten. Gedurende een jaar zijn deze dagelijks verstuurd naar een fysiek moeilijk te benaderen geliefde. Deze kaarten zijn mijn inspiratiebron. De teksten zijn in spontane opwellingen van liefdesverlangen geschreven, zonder literaire pretentie of voorbestemming van publicatie (waartoe Anton Oskamp overigens aanspoorde). Voor de omslag is gebruik gemaakt van het schilderij *In het tepidarium* (1881) van Alma - Tadema, van *La Lettre* (1928) van Otto van Rees en een afbeelding van de Khajuraho Tempel in India.

Trevor Scarse, schrijver en onder meer vertaler bij het Dichters-collectief Rixt, heeft de tekst naar het Engels vertaald. Deze overzetting betreft evenwel niet de laatste, nu gedrukte, versie en is niet geheel letterlijk, want langer. De Engelse versie is als keerdruk opgenomen.

Amsterdam, november 2020

Mijn liefste, aller!

Waar ben je?

*Geen teken, geen geluid,
ik mis je!*

*Barst uit mijn voegen van verlangen,
ben onwel.*

*Ik hunker naar je bijzijn,
de warmte van je kus.*

*Ontstoken zijn mijn ogen,
mijn tong is sprakeloos,
mijn leven zonder doel.*

Lentes Liefdesvrucht

Litanie van verlangen

Mijn liefste! Aller! Waar ben je?
Geen teken, noch woord of zin, ik mis je!
Ik hunker naar je huid, de warmte van je wangen.
Barst uit mijn voegen van verlangen, ben onwel.
Ik hoor je maar zie je niet, voel je maar adem je niet.
Waar, oh, waar ben je?
Je lach, de twinkeling in je ogen...
Mijn schelm! Ik heb het niet meer,
jou niet meer?
Mijn lijf schrijnt, nerven verslappen, mijn zij steekt,
mijn maag keert zich.
Gezwollen zijn mijn ogen, mijn tong is sprakeloos,
mijn leven zonder doel.
Omarm en omstrengel me, breng me thuis.
Waar ben je?
Ik roep je, schreeuw het uit: ik hou van jou!

Lieverd, lentedrukt! We hongeren naar elkaar,
onvoorwaardelijk, zonder te weten wie we zijn...
Jij leeft, wij leven: vrij! Intens.
Onze liefde zwieft in de lucht!
Mijn verlangen vlindert in mijn lijf.
Ik ren onrustig rond, kan niet langer wachten.
Ervaar ik mijn droom als werkelijkheid?
Tijd schrijdt zo tergend traag... Almaar klinkt de
wekker van je hart er tussendoor: bij het schrijven,
koken, het redden in de tuin, in gezelschap en
in mijn hazenslaap, altijd hoor ik je,
wil ik naar je luisteren, je voelen.
Muziek speelt alom, maar jij zingt nu niet.
Wat een kwelling..
Ik ga gras maaien, onkruid wieden, bomen zagen, wat
mijn dulle kop dicteert om mezelf te manen: me
verstoppen in de kelder, op het dak staan kwaken,
of tijlpen in de hoogste boom, mijn vlag uithangen.
Ik wil je woorden drinken, je lijf eten. Paradijs maken.
Laat me van je lezen, geef je stoutste bloot. Pak me!

Allerliefste, ik min je uitzinnig.
Vol gloed schijnt je jonge lach,
je haar als een halo rond je hoofd.
Olijk dans je naar je wezen:
je vertraagde pas, je oogopslag, je blik je huid je
stemgeluid, je mijmerij bij je bewegen.
Jij, met margrietjes in je handen...
Ik mis je diep van binnenuit.
Mijn vreugde en verlangen, 'k mis je in elke vezel.
We besproeien elkaar, wij pimpelen van ons vel.
Zo we willen, zo we worden.
Hemeltranen, vruchtwater... Herboren!
Ik wil gedragen, voel me één in je schulp.
Lieveheersbeestje, verstop je niet,
veilig in jouw beschutting, kleurig geluk.
Ben als riet, pluk mijn stengel in je water.
Bevis me tot ik niet meer ben, vang me in je net.

Minnelief: waar, wat ben ik zonder jou?
We weten elkaar in één oogopslag, één handgebaar.
Ons spel baart nieuw leven, de tijd ringeloort voorbij.
Onze wereld schijnt buiten zin als ik jou niet zie.
Je beelden spinnen in mijn hart.
Je stemmen ruisen als groen loof, ongerept.
We minnen buiten zinnen.
Al daag je uit grond van andere eeuwen: mocht ik je
maar raken met geur of gebaar, je even zien.
Jij lieve onverlet, mijn omelet; ik leg je plat, peuzel en
proef je om en om, van binnen en van buiten.
Ik lik je overal en levenslang.
Billen trillen grillen, ik dans me dol.
Maar ik slip op je kleverig spoor,
je afwezigheid bekruipt me als een naakte slak.
De wind blaast je woorden uit gebolde wangen.
Mijn wereld waait weg, ik besta niet meer.

Verlangend wachten voelt als vruchtbaar,
wat we oogsten kwijnt noch verpulvert tot stof.
Het pot zich op, heimelijke eigenheid waarvan wij
alleen het heuglijke weten: sprenkel, sprinkel
in onze ziel gevaren, ongenaakbaar voor onbevoegden,
zelfs beminden. Nog even dan zijn wij één!
Ik smacht naar de lampions in je ogen, je helende
handen over mijn huid, je vingers als vlinders...
Verlies me niet in je vlucht.
Je oprispingen zijn me lief.
Ja, ik hou van jou, mijn vrouw.
We glimmen, neuzen zoenen, lippen lachen,
onze ogen smachten in elkaar.
Je kwinkeleert in mij. Zing, zing, mijn sopraan, zing!
Toon. Treed uit. Brull! Ik hoor je..., luister.
Neem me, schat, verleid me, neem me als je slaaf.
Kom klaar voor d' eeuwigheid.

Kun je gelukkig zijn zonder een ander te kwetsen?
Voor wie wint, bijt een ander in het stof.
Ligt je zaligheid niet in het geven en ontvangen?
Als een ander je genegen is gunt hij jou geluk.
Keert hij zich van je af: is hij dan nog die ander?
Jouw geluk voedt het mijne met
weldaden van je betovering.
Liggen veel van je veren verloren langs je praalweg?
Beloften lijken hautain en bovenmenselijk,
zijn deze niet goden gegeven?
We zijn gelukkig samen omdat wij elkaar zo zien.
Geluk floreert als liefde, het bloeit en
laat jaargetijden trotseren.
We drinken dauw als liefdesdrank, zijn gulzig.
In ons web ben jij niet de spin die
eenzaam over haar raggen doolt, noch ik,
we wapperen samen in de wind.